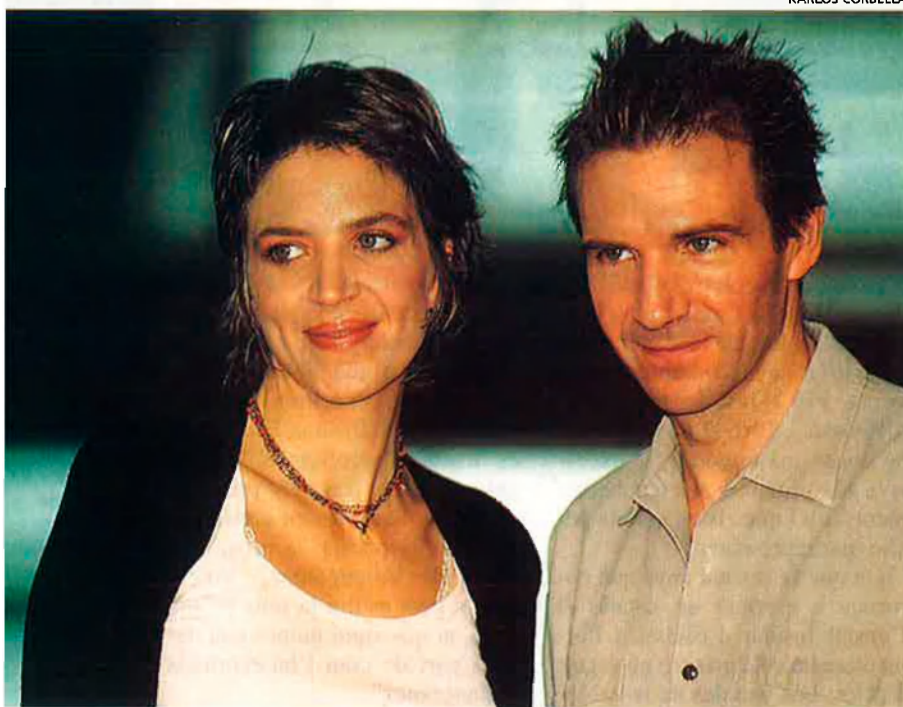

“Onegin” de Puixkin pren vida al cinema

Onegin', la romàntica novel·la en vers d'Aleksandr Puixkin, arriba a la gran pantalla. Amb Ralph Fiennes i Liv Tyler com a protagonistes, la pel·lícula, presentada oficialment al darrer Festival de Sant Sebastià, s'estrena el divendres 17 de març.

KARLOS CORBELLA

Martha i Ralph Fiennes, directora i actor protagonista d'“Onegin”. La pel·lícula és una adaptació de la novel·la en vers d'Aleksandr Puixkin.

Qui no s'ha enamorat mai i ha estat rebutjat? L'amor, l'honor, el dolor i tots els elements pròpiament romàntics protagonitzen *Onegin*, la novel·la en vers d'Aleksandr Puixkin. Aquesta tragèdia romàntica ambientada a la Rússia del segle XIX i la seva exploració atemporal dels capricis de la vida ha commogut els lectors durant 150 anys. Ara, com tants clàssics de la literatura universal, *Onegin* passa a la gran pantalla.

Onegin és el primer treball cinematogràfic conjunt del clan Fiennes, format per l'actor Ralph (nominat a l'Oscar per *La llista de*

Schindler i *El pacient anglès*) com a protagonista i productor executiu, i la seva germana Martha (prestigiosa realitzadora de vídeos comercials) que debuta com a directora de llargs-metratges. A més, els germans Fiennes han comptat amb la col·laboració d'un tercer membre de la família, Magnus, que firma la banda sonora de la pel·lícula. Ralph i Martha Fiennes van presentar *Onegin* (que irònicament en basc significa “bon profit”) al Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià. Evgeny Onegin, un dels solters d'or del Sant Petersburg del segle XIX, és un cínic en els assumptes del cor.

Quan el seu amic Vladimir Lenski (interpretat per Toby Stephens) li presenta la seva promesa Olga Larina (Lena Headey) i la seva futura cunyada Tatiana (Liv Tyler), les diferències entre els dos homes fan perillar la seva amistat i els porten a la tragèdia. La intensa i romàntica història de Puixkin va tancar el certamen amb una gran acceptació de públic. Segons Ralph Fiennes “*Onegin* és realment una història senzilla. Manca de l'ampli ventall d'esdeveniments i personatges de les novel·les de Tolstoi. Es tracta d'una obra de cambra que gira entorn de quatre personatges. És quan s'analitza que hom s'adona que és plena d'ironia, d'alguna cosa que a primera vista sembla una sàtira i que es converteix en una profunda tragèdia, plena d'agudes observacions sobre la psicologia humana. És quasi shakespeariana, plena de girs irònics que es converteixen en tragèdies. Parla sobre l'amor, les desventures amoroses, l'orgull, la pena, l'aspiració a un ideal que resulta frustrant. Totes aquestes són característiques molt humanes i són igual de vàlides ara que al 1820”.

L'actor va llegir per primera vegada *Onegin* a principis dels anys 90 i es va sentir “immediatament captivat per la història i per l'enigmàtic protagonista”. Després de preparar un primer esborrany d'un guió, va passar la novel·la a la seva germana. “Fa temps que buscava un projecte que em permetés participar de forma més activa en el seu procés creatiu. La novel·la de Puixkin té una gran força narra-

tiva sobe l'amor i la pèrdua d'aquest. Em va atraure el seu enginy i el seu sentit de l'humor, malgrat la tragèdia que existeix en el rerefons. Mai abans se m'havia demanat que prengués decisions financeres, però, a més, he participat molt de prop en el desenvolupament del guió, que em va semblar molt exigent i un desafiament continu." explica Ralph.

Martha ha estat definida com una directora d'estil visual, visceral, sensual i estrany: "L'adaptació de qualsevol obra literària sempre té dificultats. En aquest cas hem adaptat un poema escrit en rus. Va ser un procés complex, però sempre vam ser conscients d'articular els temes de l'obra original a través del mitjà cinematogràfic. I, encara que haguem introduït canvis subtils, era primordial que fóssim fidels a l'obra de Puixkin. A més, el poema de Puixkin és increïblement visual, amb un meticulós sentit del temps i del lloc. Resulta molt cinematogràfic". El seu germà afegeix que "Martha té un punt de vista davant la càmera molt poc corrent, individual i molt fluit, que sabia que serviria per a la delicada intimitat de la història".

El temible comandant de *La llista de Schindler*, el romàntic convalescent d' *El pacient anglès*, el Heathcliff de *Cims borrascosos*... sembla que Fiennes s'ha especialitzat en personatges turmentats i solitaris. "No he buscat convertir-me en un especialista en aquests papers. Jo responc segons l'instint i actuo segons el guió. Però haig de confessar que m'agraden molt. A alguna gent li desagrada Onegin, però a mi m'agrada la seva honestat, sembla cruel però és honest. Actua d'una forma pretensiosa per sentir-se protegit de sentir emocions. Tatiana li canvia tot, li remou tot el seu voltant. Onegin és una figura fosca, en gran mesura l'arquetip de l'heroi romàntic al qual no creus conèixer gaire, que sempre amaga quelcom i les accions del qual li provoquen una profunda infelicitat. He volgut ser honorat amb el públic i no he endolcit el personatge. Però, alhora, el seu viatge emocional, des de l'home cínic al començament de la

"Onegin' parla de l'amor, l'orgull... característiques molt humanes que són tan vàlides ara com al 1820", diu Ralph Fiennes.

història fins a l'home que finalment reconeix els seus errors, el converteix en un personatge simpàtic". Martha afegeix que "Onegin recorda Lord Byron però també posseeix el sentit de buidor i immadura emocional dels personatges de Txèkhov. Això és el que el fa tan interessant en l'actualitat: tots desitgem aconseguir un desenvolupament emocional total. També el personatge de Tatiana és interessant, és molt modern, no té res a veure amb l'heroïna romàntica estereotipada que s'enfonsa en la desesperació quan l'home a qui estima la rebutja, sinó que continua endavant".

El duel entre Onegin i Lenski és una de les escenes més emotives i impactants de la pel·lícula, que la directora tracta d'una forma for a

inusual: "El que volia expressar amb el duel és l'horror d'aquesta experiència, de dos homes matant-se". Ralph afegeix que "el ritual del duel era molt important per Puixkin i hem tractat de mantenir-nos-hi fidels al llarg del film. És un estat mental i no és possible aplicar la moralitat de finals del segle XX al ritual d'un enfrontament entre dos homes. Ens falta la mateixa idea sobre el codi d'honor. A *Onegin*, Puixkin es burla de l'orgull del personatge, pot veure la bogeria de tot això, però també pot veure l'addicció al ritual en què sucumbeixen Onegin i Lensky. La gran ironia és que el mateix Puixkin va morir en un duel per defensar l'honor de la seva dona".

Fills de l'escriptora Jennifer Lash, els germans Fiennes són grans amants de la literatura i destaquen Puixkin com "una veu fresca en la literatura russa, que no era esclau dels clàssics i tenia una actitud entremaliada davant l'*establishment*". Jennifer Lash ha estat una gran influència per als germans Fiennes, que des que eren petits els hi llegia els grans clàssics: "Hem tingut una educació diferent. La nostra mare ens va ajudar a aprendre de la vida, a voler aprendre. No anar a la universitat per trobar una feina i fer diners, sinó que busquéssim una inquietud".

"Onegin' recorda Lord Byron, però també posseeix el sentit de buidor i immadura emocional dels personatges de Txèkhov. Això és el que el fa tan interessant en l'actualitat: tots desitgem aconseguir un desenvolupament emocional total. També el personatge de Tatiana és interessant, és molt modern, no té res a veure amb l'heroïna romàntica estereotipada que s'enfonsa en la desesperació quan l'home a qui estima la rebutja, sinó que continua endavant".

Bea Cabezas